

Cathy Crowe: Dying for a Home – Homeless Activists Speak Out (Majd meghalok egy otthonért – Hajléktalan aktivisták hallatják hangjukat)

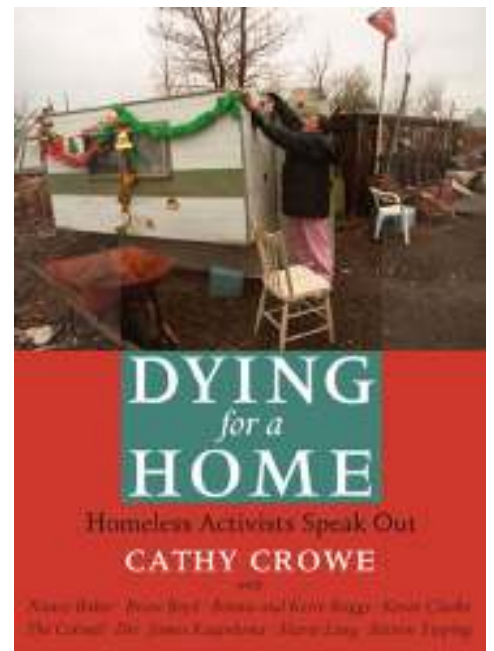
A kanadai Cathy Crowe szakmája szerint ápolónő – egy hajléktalan embereket ellátó egészségügyi központ, majd mozgó orvosi szolgálat munkatársaként járta Toronto¹ utcáit, s találkozott hajléktalan emberekkel, problémáikkal.

1998-ban többedmagával létrehozta a Toronto-i Katasztrófavédelmi Bizottságot, amely azt mondta, hogy a közterületeken élő hajléktalan emberek helyzete sok ponton hasonlóságot mutat más természeti katasztrófa sújtotta övezet lakosai, így azokhoz hasonló kiemelt figyelmet és segítséget kellene, hogy élvezzenek a politikai döntéshozás részéről. A Bizottság olyan adományokat gyűjtött és osztott szét a közterületen, elsősorban a Sátor Város (Toronto egy üresen álló nagyméretű telkén felállított sátrak és kunyhók) élők között, melyek a téli hidegben való életben maradáshoz segítettek: egy előregyártott, könnyűszerkezetes házat; generátort; szigetelőanyagokat; főtt ételt. A Bizottság tagjai azonban ennél messzebb mentek: aktívan részt vettek a hajléktalan élethelyzet felszámolásáért, a megfizethető bérlakásokért szervezett kampányban, ahol a hajléktalan emberek és civil aktivisták vállvetve küzdöttek. A harc különösen 2002-ben élesedett ki, amikor a Sátor Város több mint száz lakóját a hatóságok „kilakoltatták”, hátrahagyott személyes tárgyaikat pedig megsemmisítették. A sikeres kampány végén a város vezetése a kilakoltatottak számára lakhatási támogatási programot dolgozott ki, mely segítségével lakásbérleti támogatáshoz és megfizethető bérlakáshoz jutottak a (volt) hajléktalan emberek. Az önálló lakhatás első évének végére a bérlők 90%-a sikeresen meg- és fenntartotta a bérleményét! A projekt sikerességéhez tehát nem fér kétség, de a város minden hajléktalan emberére való kiterjesztése még várat magára.

A könyv tulajdonképpen egy társadalmi akció esettanulmánya: az előszóban a szerző az olvasók elé tárja saját személyes történetét, hogy hogyan lett belől visszahúzó emberként egy mozgalom szószólója, majd bemutat néhányat azok közül a hajléktalan aktivisták közül, akikkel együtt küzdöttek a hajléktalan emberek jogaiért, a lakhatási lehetőségek fejlesztéséért. Az aktivisták egyes szám első személyben beszélnek életükről, helyzetükről és arról, hogy számukra mit jelentett a mozgalom. Sokat tanulhatnak belőle azok, akik a hajléktalan emberek lakhatási gondjainak megoldásáért fáradoznak, akár segítőként, akár aktivistaként – akár egyszerre mindkettőnként!

„Az összes megmozdulásunk ugyanazt a receptet követte: tanúságtétel arról, amit láttunk és megéltünk + őszinteség + a saját hangunk hallatása = helyes cselekedet. Ahogy visszanézek, azt látom, hogy szinte minden, amit a hajléktalan emberek elértek, legyen az törvényi változás vagy többletfinanszírozás, ilyen megmozdulás eredményeként történt. Semmit sem kaptunk meg csak azért, mert ez így lett volna helyes.”

(Cathy Crowe)

¹ Toronto Kanada legnagyobb városa, az elővárosokkal együtt mintegy 5.5 millió ember él itt.